

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΓΡΑΦΕΝΤΩΝ

Κατὰ τὸ 1820, ὑπὸ Ζ. Ζ.

Σ' τὰς ὥραιάς μεταξὺ μία μὲν εἶσαι φῶς μου,
Ἀφροδίτη φαίνεσαι εἰς τὰ μάτια τοῦ κόσμου,

Ἐχεις ὀφθαλμοὺς γλυκοὺς ἔχεις πρόσωπον ὥραϊον
Τί παράδοξον σ' εἶσενά νά νικήσης ἕνα νέον !
Ἐάν δὲν σὲ ἀποκτήσω θάνατος μὲ περιμένει·
Ἀχ ἄς ἤξευρα βεβαίως τί προστάζ' ἡ Εἰμαρμένη !

Ὁ ἔρωτάς σου ἔκαμε τὸ στήθος μου κονάκι
Καὶ ξεψυχῶ γιὰ λόγου σου χρυσὸν μου κοκκωνάκι.

Αἱ χάριτες τὸ στήθος σου ἔκαμαν κατοικίαν
Καὶ σαΐτευσον ἀπ' ἐκεῖ τὴν μαύρην μου καρδίαν.

Ο ΕΡΩΣ.

Δὲν εἶναι πρᾶγμα σ' αὐτὸν τὸν κόσμον,
ὅπου νὰ θλίβῃ τόσοι πικρὰ,
Σώματα μέλη νὰ κατακαίῃ,
νὰ κατασταίνῃ σχεδὸν νεκρά,
Αἰσθήσεις φρένας τὸ νὰ ἀλλάζῃ,
ψυχικὰ πάθη νὰ προξενῇ,
Φλόγας ν' ἀνάπτῃ ὥσάν καμίνους
καὶ τὰς δυνάμεις ν' ἀτονῇ,
Νὰ βίγνῃ βέλη καὶ νὰ κεντρῶνῃ
νὰ θανατῶνῃ φαρμακερὰ,
Πληγὰς νὰ φέρῃ μετὰ βασάνων,
μυρία πάθη λυπητερὰ,
Νὰ ἀφανίσῃ τὰς ἡσυχίας
νὰ ἐμποδίσῃ ὑπὸ ποινῇ
Κάθε ἀνάπαυσιν τῆς καρδίας
καὶ ἡρεμίαν παντοτεινὴν.
Ποσῶς ἀνέσεις νὰ μὴ χαρίζῃς
νὰ μὴν οἰκτιρῆται παντελῶς
Εἰς τὰς βαρεῖας τοῦ ἐπιθέσει,
παρὰ νὰ θλίβῃ ὀλοτελῶς,
Νὰ μὴ προγτίξῃ πῶς ἐπιφέρει

ἀταραξίαν κάθε ψυχῆς,
Πῶς κατασταίνει τὸν κάθε ἕνα
νὰ ὀνομάζεται δυστυχής.
Νὰ τυραννῆται νὰ συλλογῇται
νὰ μὴν εὐρίσκῃ ἱατρικὸν
Νὰ ἀπελπίζεται τέλος πάντων
εἰς ἕνα βάσανον δραστηκόν,
Νὰ μὴν αἰσθάνεται πῶς ὑπάρχει,
νὰ μὴ λαμβάνῃ ἀναπνοήν,
Νὰ παραβλέπῃ τὰς περιστάσεις
νὰ μὴ τὸν μέλλῃ διὰ ζωὴν,
Νὰ παρεκτρέπεται τῆς ὁδοῦ τοῦ
διηγεῖς νὰ παραφρονῇ,
Χωρὶς συνέσεως περιόδους,
χωρὶς νὰ ἦναι ὑπομονή,
Νὰ περιφέρεται μὲ τὸ σῶμα,
κί ὁ νοῦς ἐκεῖ νὰ μὴ κατοικῇ,
Νὰ φέρῃ ἑλλειψιν τῆς καρδίας
χωρὶς τελείως νὰ διοικῇ,
Παρὰ ὁ ἔρως εἶναι ὁ μόνος
ποῦ στέκει τόσοι ἀσυμπαθεῖς
Νὰ κάμνῃ ὅλους ὅσους φλογίσῃ
νὰ καταντῶν ὁμοιοπαθεῖς,
Τόσον εἰς νέους, ὅσον κ' εἰς νέας
κάμνει παρὰστασιν λυπητράν,
Καὶ τὴν ζωὴν τοὺς μὲ ἀσπλαγχνίαν
τὴν καταντᾷ τόσοι θλιβεράν,
Ὅπου τελείως ἀναισθητοῦσι
δὲν συλλογοῦνται παραφρονοῦν
Αἱ πρῶται φρένες μὲ τὰς ὑστέρας
σχεδὸν τελείως δὲν συμφωνοῦν !

Φεβρουάριος 1820.

Ἄχ ἔρωτα σκληρότατε καὶ πῶς νὰ σὲ βιάσάξω,
Ποῦ δὲν περνᾷ μία στιγμὴ χωρὶς ν' ἀναστενάξω.
Τὰ βάσανα ποῦ ἔχω γ' ὅδ' εἶναι εἰς κανένα,
Ἡ σαΐταις σου ἔρωτα γ' γεννήθηκαν γιὰ μένα.

Θυσίαν εἰς τὸν ἔρωτα θὰ κάμω τὸ κορμί μου
Ὅταν δὲν λάθῃς ἔλεος σ' τὰ πάθη μου, ψυχὴ μου.
Ἐπέμεινα τόσοι καιρὸν, πλέον δὲν ὑπομένω,
Σ' τὸν ἔρωτ' ἀπεφάσισα θυσία τοῦ νὰ γένω.

Τὸν ἔρωτ' ἀπεφάσισα εἰς κρίσιν νὰ τραβήξω,
Πῶς ἐφθέρῃς τὸ σῶμα μου νὰ τοῦ τὸ ἀποδείξω.

Μονάχῃ ἡ καρδία μου δὲν ἡμπορεῖ νὰ ζήσῃ,
Τὴν ἰδικήν σου σὺντροφον ζητεῖ νὰ ἀποκτήσῃ.